

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ zvečer vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 2. Naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“ Stolni trg št. 6. — Naznanila se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 5.

V Ljubljani, 3. marca 1892.

Letnik V.

Prvi slovenski katoliški shod.

Dvoboj se bje i v sedanjih dneih med vero in nevero. Ta dvoboj je silen, ker odloči človeški družbi ali življenje ali smrt. Na jedni strani dviga mednarodna frama-sonska loža svojo zastavo z blestečim napisom: Ne Boga, ne kralja! — Pod to zastavo so zbrani raznovrstni zastopniki brezverstva, nekateri vedoč, mnogi pa nevedoč, kakšne namene da ima njih vojskovodja. — Vojska, ta zdi se opazovalcu, je skoro vsemogočna. Vse sile na svetu, duševne in gmotne, znala si je pridobiti v svoje nakane. V njeni oblasti je vzgoja človeštva, njej se vklanajo postavodajalni zbori, po njenih spletkah koljejo se med seboj razni narodi, njej služite veda in umetnost, pod njenim vplivom je svetovno časopisje, na njeni strani je — denar in pest!

Tej brezverski človeški družbi sovražni sili se je posrečila v dobi takozvane reformacije revolucija na verskem polju, pred sto leti revolucija na političnem polju in sedaj vpešno pripravlja tla za revolucijo na socijalnem polju. Tej na videz vsemogočni sili nasprotuje na drugi strani mednarodna katoliška cerkev kot jedina zastopnica pravega krščanstva. Ta se bori pod zastavo križa z napisom: V tem znamenju zmagaš! Cerkev se bori pod zastavo božjo. In to je njena nepremagljiva moč.

Brezverska mednarodna zveza čuti to nepremagljivo silo katoliške cerkve in zato velja ves njen boj uprav katoliški cerkvi in njenim spoznavalcem duhovnim in svetnim. — Ta boj pa se ne bojuje jednako po vseh državah. Brezverska zveza dobro pozna razmere posameznih dežel, natanko prevdari, kje treba delovati očitno in kje skrito, kje treba nastopiti s silo in kje milo. Ona se poniža, ako ji kaže, ter cerkvi poljublja noge, da ji tem trdneje veže v onemoglost njene roke. Ako pa vidi, da se črtajo njeni nameni, tedaj sika ves pekel, časopisje rohni, kakor z jednega grla, javno mnenje govori besedo in jo večinoma,

žal, tudi — odloči, ker ima svoje niti napeljane po vsem svetu in ker njen vpliv sega skoro do zadnje selske kočje.

A vendar vkljub tej na videz vsemogočni brezverski sili napreduje katoliška cerkev; zatirana je ona, a zatrta nikdar. Pomlajena vsikdar vstaja iz boja, prenavlja se v moči in milosti božji in sovražnikov je — strah! — Cerkev zbira svoje drage okrog sebe, podučuje jih, razdeljuje njih moči, postavlja bojne roje na primerne kraje, z besedo: cerkev urejuje svoje čete in tega se najbolj boji brezverstvo, ki samo vsled lastnih skušenj najboljše vé, koliko premore dobra, smeri primerna organizacija.

V ta namen v novejšem času rabi katoliška cerkev posebno vpešno katoliške shode. Koliko da premoreje katoliški shodi, to vidimo vzlasti na Nemškem, to se posebno v najnovejšem času kaže tudi na Francoskem. Tudi pri nas v Avstriji sta katoliška shoda na Dunaju mnogo pripomogla, da i v naši državi prodirajo krščanska načela ter se narodi vedno bolj zavedajo svojih krščanskih dolžnostij in pravic.

Uprav gledé na Avstrijo je loža izrekla osodepolno besedo: Avstrijo moramo razrušiti in uničiti z narodnostnimi prepiri in boji. Sedanje razmere v naši državi kažejo prejasno, kako da loži bojno zori ta sad, kako da se razdor vedno hujši javlja med posameznimi uarodi, kako da trpi pri tem Avstrije moč in ugled. Zunanje sovražne sile niso mogle zatreti Avstrije, a v skrajno nevarnost ji je črv, katerega je zaredila loža v osrčju naše države. — To nevarnost odvrnô od nas jedino le krščanska načela pravice in bratoljubja, kakor jih zagovarja katoliška cerkev. In jedino na podlagi krščanskih načel zagotovljen je tudi nam Slovencem naš obstanek.

Da pa katoliška cerkev osramoti pogubne nakane nasprotnikov naše države, podpirati jo morajo vsi avstrijski

narodi ter delovati na to, da krščanska načela prevladajo v Avstriji tudi v javnem življenju.

To dolžnost imamo tudi mi Slovenci. Žal, da se tudi med našim narodom, vzlasti med omikanimi stanoviti, kažejo osodepolni nasledki napačnega liberalizma. Kakor povsod je ta liberalizem tudi med Slovence zasejal obžalovanja vredni razpor, ki slabi naše že itak skromne moči v največje veselje nasprotnikov našega naroda.

Ta liberalizem je za Slovence največja nevarnost, zato se mu treba pravočasno upreti z vsemi silami, in sicer treba, da se pogubnemu liberalizmu Slovenci upremo jedini, združeni v vspešni katoliški organizaciji. — Posameznih poskusov, pojedinih odporov proti liberalizmu, hvala Bogu, ne pogrešamo v nobeni slovenski pokrajini. Toda vspehov ni pravih, ker razdeljeno delo je vsikdar malovspešno delo. — Združiti moči, po jednotnem načrtu jih primerno razdeliti, to je sedaj katoliškim Slovencem najvažnejša naloga. In to nalogo vspešno pričeti, to je namen prvemu katoliškemu shodu, ki se namerava za vse slovenske pokrajine sklicati še to leto v belo Ljubljano.

Misel za katoliški shod pojavlja se med Slovenci od leta do leta vedno glasneje, skoro da se jej ni več moči ustavljati. Iz zelene Štajerske, iz pobratimske Korotke, iz solučne Gorice in od sinjih obal slovenskega morja adrijskega, od povsod javljajo se želje po katoliškem shodu za vse slovenske pokrajine. In opravičene so take želje. Razkosani Slovenci težé po zjedinenju, ker čutijo, da je v edinosti moč. Zbirati, spoznavati, bratiti, dogovarjati, vneti se želé Slovenci skupno za večno prava katoliška načela, od katerih je zavisno i časno naše blagostanje.

V ta namen zbral se je v Ljubljani pripravljati odbor za I. slovenski katoliški shod. Ta odbor je pričel svoje delovanje ter razposlal mnogim zaupnikom pisma, v katerih jih prosi dobrih svetov in vsestranske podpore. Nadejamo se, da bo odbor dobil od vseh stranij prijazen, soglasen odmev ter da bo povsod našel prepotrebno podporo. Katoliški Slovenci naj pokažemo na tem shodu, da smo bili in da vedno ostanemo zvesti sinovi svojemu Bogu in svojemu domu ter da hočemo, kakor to zahtevajo sedanje razmere, skupno in jedno otno delovati na področje načel naše katoliške vere za duševni in gmotni napredok svojega ljubljenege naroda!

Kaj je novega po svetu?

Državni poslanci so se vrnili z Dunaja domov. V zadnjih sejah so dovolili milijon goldinarjev kot draginjsko doklado za uradnike, a vlada neče dati več kakor pol milijona in tako se bo ta stvar zavlekla za par mesecev.

Bogatin takoj dobi svoje milijone, revež mora pa počakati pred vratmi! — Nemško-liberalni poslanci so hoteli, da bi bil državni zbor že sedaj dovolil za zidanje ulic, poslopij in železnic v okrožju velikega Dunaja neznatno

Listek.

Ne želi svojega bližnjega blaga!

Spisal Fr. L—r.

Bilo je zvečer dné 2. julija 1866.

V vojaškem avstrijskem taboru blizo Králové Hradce potihnil je vojaški hrup, rožljanje orožja, prepevanje. Vojaki trudni od dneвне hoje in prešinjeni strahom pred bližajočim se bojem kmalo zaspijo. Ležijo semtertje po sotorih na trdih tleh v svoje plašče zaviti. Le straža obhaja svoje postaje in posluša, če ne preti kaka nevarnost.

»Ti Edvard! ali spiš?« zasepeče naenkrat Lahoda k svojemu prijatelju, edinemu sinu premožnega trgovca K. iz Budejevic.

»Oh, prijatelj! kako bi zamogel spati! Meni se zdé, da danes zadnjikrat počivam med živimi; slutim, da bodem jutri ležal kje na borišču. Kaj bodo počeli moji stariši, oče in mati!«

»Nikar ne bodi otročji! Kaj vse ti na misel pride! Zakaj bi pa ravno ti moral pasti? Ali nas ni na tisoče?« tolaži Lahoda Edvarda.

»Smrti se ne bojim, ampak če pridem domu ves pokvečen — kaj potem? To je zame strašna misel, to

me skrbi. In kaj bodo moji otroci in žena počeli? Kaj je tebi! Ti si sam, svoboden in zavoljo tvoje smrti bodo oče in mati stradali.«

»Ali bota vendar tiho? Pustita nas raji spati,« takih rečeh vendar ni treba sedaj zlobudrati, ko je Bog vedil kje sovražnik Prus, morda bode raji zbežal kakor bi se hotel z nami meriti! he, he, s kapami bodemo potokli — še smodnika treba ne bode.« zakrohče se polglasno lahkomišljeni korporal Zdenek, ki je ležal zraven.

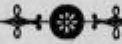
»Blagor tebi, vzdihne Edvard, da tudi sedaj nahaja tolažbo v svoji lahkomišljenosti. Ti Lahoda poslušaj! Ko bi se zgodilo in bi jaz padel, vzemi si v spomin svojega prijatelja to-le zlato uro in tudi denarno mošnjo. V mošnjici najdeš pismo — zadnji pozdrav — mojim starišem njim ga oddaj, kadar se domu vrneš. Potolaži jih, da sem umrl, — na smrt popolnoma pripravljen.«

»Škoda, da nimaš peresa in papirja, da bi tu stament zapisal — saj bode Lahoda na vse pozabil, he, he,« posmehuje se Zdenek Edvardu, »pa vesta kaj, postita te burke in raji spimo, Prus že tudi spi in še sanja se mu ne, kako jo bo po hrbtu dobil — halo, halo.«

»Zdenek, Zdenek, ti se pa res vedeš, kakor bi imel jutri v svate iti, pa ne v vojsko« svari natihoma

svotico — edeninštirideset milijonov goldinarjev. To je vendar od sile. Kaj imamo mi plačevati za Dunaj! Ako so dunajski liberalci v svojem napuhu razširili meje dunajskemu mestu, ne da bi bili vprašali državni zbor, naj sedaj tudi sami skrbé, da vse potrebno vredé z lastnim denarjem. In teh 41 milijonov bi večinoma šlo v nenasitne žepe dunajskih bogatinov-judov. To stvar so sicer poslanci za sedaj preložili, a bati se je, dá se bode sklenila po Veliki noči. — Tu bi pač opozorili slovenske državne poslance, da naj dobro prevdarijo stanje svojega naroda. Sedaj je prilika, da odločno zahtevajo podpor tudi za naše kraje, katere vedó, da so neizogibno potrebne. Sedaj je prilika prisiliti odločilne kroge, da v Trstu in v Gorici prevzame mestni magistrat stroške za slovenske šole. Gledé ljubljanskega močvirja so naši poslanci že govorili, upamo, da tudi ne prezrejo te-le in drugih za Slovence prevažnih stvari. Ako smo že pri nas tako daleč, da se morajo deliti javne podpore, tedaj naj jih naši poslanci ne delé le drugim, marveč naj jih z vso odločnostjo zahtevajo tudi za svoje volilce! — Finančni minister je predložil načrte za nov obrtni davek, po katerem se bo nekoliko spremenil dosedanji pridobinski in dohodinski davek. Naklade se bodo bolj pravično razdelile in to v korist vzlasti manjšim obrtnikom. — Danes so se pričeli *deželni zbori*, katerih zborovanje bo gotovo zeló živahno vzlasti po nekaterih kronovinah. Največjo pozornost bo vzbujal češki deželni zbor, ker ondi se bo videlo, kaj

je sedaj s znano češko spravo, ki je dozdej le še bolj razburila narodno sovraštvo med Čehi in Nemci. — Na *Francoskem* imajo nekaj novih ministrov, vladanje pa, kakor se vidi, ostane staro. — Papež Leon XIII. razglasil je posebno pismo, ki je namenjeno Francózom. V tem pismu pojasnuje sv. Oče dolžnosti, katere imajo katoličani kot podložniki postavni oblasti. Mnogo je namreč na Francoskem katoličanov, duhovnov in škofov, ki ne marajo za republiko, marveč si želé kraljevo vlado, od katere upajo zboljšanja za tlačeno katoliško cerkev na Francoskem. Papež pa tem naroča, da naj priznavajo sedanjo vlado kot postavno ter naj skrbé, da bodo pri volitvah izbrali take poslance, ki bodo zahtevali pravično krščansko vlado. Besede papeževe bodo gotovo vtrdile jedinstvo med francoskimi katoličani in ako jih bodo spolnovali Francozi, videli bomo v nedolgem času na Francoskem lepe vspehe katoliške cerkve. — Na *Italijanskem* gre framasonski vladi vse narobe. Dijaki po visokiholah se upirajo in nečejo hoditi učít se na vseučilišče. Ministri so v zbornici ostro obsodili to postopanje dijakov, nekateri poslanci pa jih zagovarjajo, ker bi se radi prikupili kujajočim se dijakom. Veliko nevarnejše neredé pa delajo delavci brez dela po večjih italijanskih mestih, vzlasti v Rimu. Zbirajo se na tisoče ter hodijo pred hiše ministrov ali na magistrat in zahtevajo dela in kruha. Gosposke jih pa vzlasti v Rimu zapirajo in domov pošiljajo. Vidi se, da vkrađeno blago nima teka.

Edvard predrznega tovariša, ki je skoro glasno prepevati začel.

•No ali imam morda jokati — ko še ne poka in ne grmi?•

* * *

Bleda luna prikazala se je pozno v noč na nebu in nekako otožno zrla je mladim, krepkim vojakom v obraz, kakor bi jih milovala.

Marsikateri se je zbudil in se je zagledal v to otožno ponočno svetlobo — spremljal jo je z očmi po njenem potu in marsikateremu se je izdril globoki izdihljaj iz stisnjenih prs. — Luna! ali mi bodeš tudi jutri gledala iz svoje višave v obraz? Morda mene več videla ne bodeš — ampak mojo gomilo. — Morda bodeš priča mojega trpljenja kje na borišču? — — —

Poslovala se je luna od avstrijskega tabora in prostor naredila prijaznemu solncu — dan je napočil. Vojaške trobente in bobni so naznanjali dan, nesrečni dan tretjega julija. Po celem taboru nastalo je naenkrat živahno. Med veselimi petjem slišala se je grda kletvina vojaških poveljnikov, med surovim zabavljanjem molitev nesprijenih vojakov.

Koliko tisoč jih je videlo danes zadnjikrat solnce, koliko tisoč je danes zadnjikrat šepetalo: •Reši nas hudega!•

Med slednjimi bil je tudi Edvard in njegov rojak prijatelj Lahoda. Nasproti temu je pa korporal Zdenek s hripavim glasom prepeval:

•Ne umrjem na slami,
Umrjem na polji,
A ko s konja padem,
Šabljenka zarvení.

•Ti Zdenek, ne poj samo, malo tudi moli, morda greš na pokopališče, ne pa k poroki• opominja Lahoda.

•Ej, kaj bi molil ha ha,• zavrne prijatelja Zdenek in zakroži zopet eno bolj •vojaško•. Tu kakor blisk zagrmi povelje: Naprej!

Nastane ropot in hrup — vojaki na-se mečejo torbe in puške in v celih nepreglednih vrstah nepremakljivo stojé pričakujejo daljšega ukaza. Vojaške godbe začnejo svirati in nepregledne trume se pomikajo proti Hradci. Po prašni cesti vzdigujejo se celi oblaki prahu, ki jim kmalu pokrijejo vso obleko in potne obraze.

Solnce pripeka. Po štiri ure trajajočem težavnem vojaškem hodu dospejo v okolico Hradce.

Kar se je avstrijskim poveljnikom nemogoče zdelo — bila je neprijetna resnica: Sovražnik v celi svoji moči je bil že prestopil strme meje češke dežele in je pričakoval osupnjene Avstrijce.

Kaj je novega po Slovenskem?

Kranjsko. Iz Janč se nam poroča: Dne 21. febr. so imeli na Vnanjarjih pri Jančarju mrliča. Okrog polnoči prišel pa je tat ter odgnal vola iz hleva. Slučajno pa stopi neka gospodinja iz hiše, ko je tat gual vola skozi vas. Mislila je, da je kak vaščan, ki žene vola na semenj, zato ga vpraša: „Oče, kam pa z volom tako zgo-daj?“ — „Oče“ pa ni nič odgovoril, ampak izpustil je vola in bežal, kakor bi bili streljali za njim. Vol pa se vesel obrne nazaj domov. Domači so hiteli za tatom, a ga niso dohiteli. Moral je imeti dobro namazane pete. Postopačev je povsod preveč, delavnih ljudi pa manjka zlasti na kmetih. — Iz Planine nam piše več faranov: Neradi smo se poslovili od našega gosp. kapelana Frau-a Hiersche-ja, ki se je nenadoma preselil iz Planine v Za-gorje ob Savi. Gospod je bil pri nas le dobri dve leti, pa si je s svojo gorečnostjo in vljudnostjo pridobil srca vseh faranov. Marljiv je bil v cerkvi, v šoli in pri bolnikih, zato ga bomo zelo težko pogrešali. Bog poživljaj tudi v novi službi blagega gospoda, ki nam ostane v hvalež-nem spominu! — Pivska podružnica sv. Cirila in Me-toda je napravila pred pustom lepo slovesnost, ki je družbi donesla lepo denarno podporo. — Z Goričice pri Domžalah se nam poroča, da sta č. g. benef. J. Strupiju minoli mesec umrla oče in mati, oba rojena leta 1816. — V Metliki imajo očetje lazaristi misijon od 4. do 14. marca.

Iz Cirknice, 22. febr. V nedeljo 21. febr. je pri-redila cirkniska kmetijska podružnica tombolo v korist svoji blagajnici, da bo de mogla svoj novi vrt vrediti. Odličnejši

Kmalo je začelo na obeh straneh grmeti, topovi so pokali — cele vrste vojakov so padale kakor snopi pod srpi ženjic, mrtvih trupla so se kopičila in vpitje, stok ranjenih odmeval je po celem borišču. kri je močila zemljo. V nekoliko minutah je ležalo na borišču tisoče in tisoče mrtvih in težko ranjenih.

•Lahoda•, vsklikne ves preplašen Edvard, »da ne po-zabiš, prosim kar precej vzemi to-le pismo na moje stariše.«

Bližje in bližje se pomikata obe vojski, kmalu dojde vrsta na puške. Kroglje žvižgajo, srce prerivajoči vskliki se ponavljajo.

•Lahoda — pozdr--r... ubogi Edvard ne more več govoriti, z razstreljeno glavo pada mrtev na tla.

Pozablja Lahoda na zlato uro — nima časa misliti na zlato v smrtni nevarnosti. Vidi pa, kako se hitro Zdenek k mrtvem Edvardu pripogiba, kako mu uro odpenja in denarno možnjico jemlje. Toda v trenutku se spremeni prizor: Tudi Zdenka je zadela kroglja in mrtev se zgrudi s prestreljenimi prsi na mrtvega tova-riša, kateremu je hotel vzeti zlato uro.

Vojska je bila za naše zgubljena — v divjem begu reši si Lahoda življenje . . .

Sedaj je pošten rokodelec in večkrat otrokom pri-poveduje to dogodbo ter jih svari:

•Ne zeli svojega bližnjega blaga!•

udje kmetijske podružnice so podarili toliko dobitkov, da jih je še nekaj ostalo. Občinstva je bilo vse polno, zlasti z Rakeka se je pripeljalo mnogo gospode. Vspeh tombole je bil prav povoljen! Kmetijska podružnica v Cirknici pa tudi potrebuje taci dohodkov, kajti za novi vrt, kamor se bo de letos zasadilo 4000 cepljenih divjakov in okrog 6000 vrbovih količev, bo de potreba kaci 500 gl., predno bo de vse vrejeno. Bog daj še mnogo dobrot kov kme-tijski podružnici, da bo de mogla kaj storiti v prospeh tako zanemarjenega kmetijstva v cirkniski dolini. — Bo-lezen še vedno nadleguje naše otroke. Na Rakeku so morali radi bolezni 12. m. m. zapreti šolo.

Štajarsko. V Mariboru je v „Tiskarni sv. Cirila“ izšla lepa knjižica z naslovom: „Sveti Pavel, apostol sveta in učitelj narodov. Njegovo življenje in delovanje opisal dr. Mihael Napotnik, knezoškof lavantinski“. Veleučeni pisatelj je svojo knjigo posvetil v prvi vrsti duhovnikom in drugim razumnikom, ali s pridom jo bo de lahko bral vsaki Slovenec. Kdor se z branjem pečaš, bo de ti vsega priporočila vredno novo knjigo rada oskrbela „Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani, ali tudi „Tiskarna sv. Cirila“ v Mariboru. — Pri sadje in vinorejski šoli tik Maribora bo de dne 29. marea do 2. aprila učili, kako treba oplemenjevat sadno drevje in pa trto. Vbožnejši poslušalec do-bijo podporo iz deželne blagajnice. Naj bi taci prilož-nostij nikar ne zamujali gospodarji in ukaželjni mladeniči! Ali zdatnejši vspeh bi se dosegel pač, ako bi učitelj sam šel v posamezne kraje, ker bi tako lahko večje število ljudstva dobilo priložnost, da se podučí v gospodarstvenih zadevah. In da učitelj pride v občino, treba je samo, da ga po primernem potu pokliče občinsko predstojništvo. Stroškov ne bo de občina imela nič. Dotični „potovalni učitelj“ do-biva namreč svoje plačilo iz deželne blagajnice ravno iz tega vzroka, naj bi „potoval“ po slovenskem Štajaru in prebivalce „učil“ o gospodarstvu. — Gosp. nad-učitelj Marko na Muti ob Dravi stopil je v stalni pokoj. Tem povodom mu je deželnošolski sovet skoz okrajnošolsko oblast naznanil priznanje za vspešno delovanje v šoli in posebič še gledé sadjarstva. — Gosp. Kordik, lekarnik v Slovenjigradu, je delal priprave za umetalni ogenj. Meša-nica se vname ter poškodeje sobo in okna, a lekarju od-trga obe roki in ožge lice. Vsled velikih bolečin je že vmrl. — Vrli gospodar Pintar-Brezljanov v Cirkoveih blizo Dobrne si je pri delu s teslom razsekao notranji gležen desne noge. V nesreči je bila pač še sreča, da je zasekana kost zabranila železu pot do bližnje velike žile. — Koncem februvarija razposlali so knjižico, ki razkazuje imena vseh učiteljev na Štajarskem, istotako imena vseh načelnikov krajnošolskim sovetom in pa krajnošolske nadzorovalce, potem imena vseh udov okrajnošolskih sovetov po deželi in ona deželnošolske oblasti, tudi število učencev in učenk po posameznih šolah. Kogar bi knjižica zanimala, gotovo bo rad ž njo postregel vsaki učitelj. Popolnejši od tega nemškega imenika je slovenski učiteljski „Koledar“, ki ga je že ob novem letu bilo oskrbela vredništvo lista

„Popotnik“. V totem najdeš tudi imena učiteljev - doslužencev. Med temi je najstarejši g. Régolec, ki je luč sveta zagledal pri Sv. Iliji v Slovenskih Goricah leta 1801. bil je učitelj sedaj že pokojnemu učenjaku dr. vitezu Miklošiču, kot nadučitelj pri Sv. Križu blizu Ljutomera je iz službe stopil leta 1872. V omenjenem slovenskem „Koledarju“ najdeš imena vseh učiteljev, šolskih oblastij in šol iz vseh krajev, koder prebivajo Slovenci. Nemški imenik razkazuje samo število otrok za šolo odraslih, slovenski

pa ima tudi številko, ki kaže, koliko za šolo odraslih otrok šola v resnici obiskuje. Izmed službojočih učiteljev na Štajarskem najstarejši je g. Vihernik, nadučitelj v Dolu pri Hrastniku. Rojen v Žalcu 1810. — Pri Almarju na Gradišču blizu Vojnika je v sobi otrok prevrgel gorečo oljénko; vsled tega se je vnela postelja, ž njo pa še je zgorelo poslopje in v njem otrok. — Dozdanjo šestrazredno šolo Trebovlje-Vode bodo razširili v štirirazrednico za fante in v štirirazrednico za deklice.

Cerkev in šola.

Podobe iz življenja.

(Dalje.)

8. Skopuh.

Pri Irkutsku v Sibiriji je nedavno umrl trgovec S. Bil je čuden mož. Imel je pri sebi svojo stričnico. Prišel je iz nekega sosednega kraja, a z njim prišla je tudi novica, da je trgovec S. zelo bogat. On pa je vse to vtajil ter rekel, da je vse svoje imetje izgubil pri visokih igrah ter je kakor navaden berač prosil po cestah vbogajme. Njegova stričnica se je s podučevanjem živila. Seznanila se je z nekim učiteljem ter se z njim poročila proti volji svojega strica; zato jo je ta zapodil od sebe. Od tedaj se je ta zapiral v svojo sobo. Kuril ni nikoli v peči, dasi je bil neznansko mrz. Nenadoma pa strica zadene mrtvoud. Urno pokličejo stričnico k umirajočemu, ki kmalu pride z možem. Umirajoči stric reče slabim glasom: Zakurite v peči! Strašno me zebe. Precej pogledajo v peč ter ondi najdejo od spredaj prav lepo naložena drva. Hočejo jih vzeti iz peči, da bi ložje zakurili, tedaj pa še enkrat umirajoči zakriči: Zakurite! Po teh besedah umrje. Po smrti pregledajo peč in najdejo v njej polno denarja in denarnih papirjev. Bilo je denarja v peči v vrednosti 1,290.000 rubljev, torej blizu dva milijona goldinarjev.

9. Zdravilo, ako je koga pobodel predpust.

Jurij Jurjevič je bil danes nenavadno vesel. V bližnjem mestu je bil semenj, katerega je Jurij že težko pričakoval. Imel je lepo cikasto kozo doma, a denarja ni imel in zato je hotel ta dan kozo prodati. — On vzame svojega osla iz hleva, priveže mu kozo za rep, kozi pa dá zvonček okrog vratu. Zadovoljen sede kmetič na osla in hajdi v mesto. — Mejpotoma sedel je brez skrbi na oslu, prižgal si je tobak v pipi, osel ga je radovoljno nosil in koza je z zvoncem zvonila za njim.

Na sejmeu pa je, kakor znano, povsod dovolj potepuhov, ki gledajo, kako bi se ta dan kaj prislužilo brez trpljenja. — Trije taki ptiči so s posebno škodoželjnostjo opazovali našega znanca Jurja, ki je možko jezdil osla v mesto.

„Pri tem pa bo nekaj,“ reče prvi, „jaz bom kmetiču odpeljal kozo, da sam ne bo vedel kedaj.“

„To lahko vsak naredi,“ pravi drugi, „jaz mu bom pa odpeljal osla, na katerem sedi.“

„Tudi to ni nič težavnega“, pravi tretji, „jaz mu bom pa vso obleko vzel z života in se mi ne bo nič branil.“

„Mož beseda“ rečejo ptiči drug drugemu in se razidejo.

Prvi gre tiho za kmetom, sname kozi zvonec z vratu, priveže ga oslu za rep, kozo pa odveže ter jo varno odpelje. — Kmetič, kateremu je zvonec seveda še vedno tako lepo zvonil, menil je, da je od zadaj vse v redu in jahal brez skrbi proti mestu naprej. — Prvi jo je torej pogodil.

Kmetič pride pred mestom do mitnice; tam je bilo treba plačati od živine.

„Tukaj imate za osla in za kozo“, pravi Jurij.

„Za kakšno kozo?“ vpraša ga mitničar.

Kmetič pogleda nazaj, koze ni nikjer, le zvonec njen je privezan oslu za rep. „Kedo mi je kozo vkradel?“ zavpije Jurij ves prestrašen.

„Jaz sem ga videl“, reče tuj človek, ki se je ravnokar približal Jurju, „ni morebiti še daleč. Tam le po oni cesti jo je zavil s kozo.“ — Jurij skuša osla obrniti nazaj, a oslu ne gre v glavo, zakaj bi se tako hitro vrnil z sejma domov in zato se ustavlja trmast svojemu gospodarju.

„Oče, vsaj vidite, da z oslom ne dohitite tatu s kozo. Pustite osla tukaj, ga bom že jaz držal, vi pa hitite za tatom, sami ga bote še gotovo dotekli.“ — Kmetič hvaležen prijaznemu tujcu jo vlije za tatom. — Komaj pa Jurij izgine za voglom, že poči tujec, bil je eden poprejšnjih potepuhov — osla na drugo stran. In ko se kmetič vrne, ne najde ne osla, ne tujca. Iskal ga je, tekal na vse strani — a nikjer ni bilo po oslu ne duha ne sluha. To je bil za Jurja Jurjeviča prehud udarec. Veselil se je že trenutka, ko bo ženo doma razveselil z denarji, ki jih bo stržil za svojo ciko. Sedaj pa ni ne koze, ne denarja, in po vrhu še osla ni, ki jima je edin pomagal pri delu. Zalosten se počasi vrača domov. Bil je ves zamišljen in skoro ni vedel, kaj se godi okrog njega.

Nenadoma ga iz njegove zamišljenosti vzdrami silno kričanje. Jurij pogleda in zapazi človeka, ki se poleg ceste pri vodnjaku valja po zemlji, si lase ruje in grozno vpije. — Dobri Jurij si misli, temu mora pač še hujše biti, kakor meni, bliža se tujcu ter ga miluje in tolaži.

„Oh,“ pravi tujec, „tako lepe kupčije sem napravil v mestu in veliko denarja sem nesel domu, tu pa sem

slekel sukno, ker mi je bilo vroče in moja denarnica mi je iz žepa pala v globoki vodnjak. Le pogledjte, saj se vidi denarnica v vodi." Jurij [res vidi nekaj papirjev na dnu vodnjaka.

"Precej dam deset gold. vsakemu, kedor mi prinese denarico iz vodnjaka."

Jurju srce veselja zaigra. Misli si: Brez denarja pa le ne pridem domov.

"Ako hočete, grem pa jaz po denarnico v vodnjak?" — "Oh prosim vas lepo, storite mi to dobroto, rešite me strašne zadrege", vpije tujec.

To se že zgodi, pravi Jurij, sleče obleko, rekoč: "Pazite ta čas na mojo obleko." — "Bodite brez skrbi."

Jurij leze v vodnjak — slepe miši lovit, tujec pa — bil je tretji nam znani slepar — popiha jo z Jurjevo obleko . . .

Jurij ni pozabil tega semnja, sleparji pa tudi ne. Prvi je marsikomu o tem potožil, sleparji pa so se bahali s svoje spretnostjo, in tako smo tudi mi zvedeli za to dogodbico.

Lahkoveren je bil Jurij, rekel bo kak predpustni norec, a jaz sem bil nespameten; Jurja so sleparji okradli, jaz pa sem se sam okradel, da sedaj v postu zdravim bojne lase in pregledujem — prazen mošnjiček.

Razne novice.

(Na Trsatu) je umrl 17. t. m. č. P. Franc K o p i t a r, vikar, pridigar in vodnik III. reda. Bil je rojen 31. maja 1846, v red stopil 28. avg. 1863, mašnik posvečen 31. jul. 1869. Služboval je kot lektor v Gorici, potem na Klanjcu, v Karlovcu in na Trsatu. Hrvatskega jezika je bil popolnoma zmožen, kot pridigar zelo spoštovan. Na Trsatu je večinoma on pridigal, zlasti pa je ob šmarnicah skrbel za počevčenje Marijino. Vsak dan skozi ves mesec je imel sam govore. Bil je jako priljubljen radi svoje prijaznosti in postrežljivosti. Imel pa je več časa srčno napako, vsled katere je tudi nagloma umrl previden s sv. poslednjim oljem. Upamo, da ni bil nepripravljen. Bodi priporočen vsem sošolcem in prijateljem v molitev.

(Iz škofovine Mariborske.) Župniki so postali častiti gospodje: Š i b a l na Teharji, dozdaž župnik v Sevnici, pa F e k o n j a v Bučah, dozdaž kapelan na Ponikvi, K o s i n e c v Slivnici pri Celju, dozdaž kapelan v Kostrivnici. Kot kapelani prestavljeni so gospodje: P u r g a j v Kostrivnico, A r z e n š e k na Ponikvo, W e i x l e r v Loko, Š o b a v Velenje. Za provizorja nameščena sta gospoda: P a v l i č v Sevnici, M a r i n i č v Slovenjigradu.

(Učiteljske premembe.) Nadučitelj v Ribnici je imenovan g. Š t. T o m š i č, nadučitelj v Vipavi. Stalno so umeščeni gg. A l e k s. L u n a č e k kot nadučitelj v Trebelnem, J o s. N o v a k kot drugi učitelj na Dobrovi, J u l i j F l i s v Sorici, V e n d. S a d a r v Zalogu pri Kamniku, K. W i d e r v Vipavi, A n t o n. R o t t v Srednji Vasi pri Kočevju, K r i s t i n a S c h u l l e r v Boh. Bistrici. Premeščena sta gg. A n t o n L i k o z a r iz Gorič v Godovič in J o z e f P e t k o v š e k iz Godoviča v Goriče. Gdč. O l g a W u r n e r je dobila začasno drugo službo v Begunjah pri Radovljici, gosp. S i m o n H r o v a t bo pomožni učitelj v Lešah.

(Iz Rifenberga) se nam piše, da je občina rifenberška po soglasnem sklepu imenovala za častnega občana velezasluznega bivšega župana g. A n d r. R o b i č - a za njegovo 25 letno županovanje. Sedanji gospod župan izročil mu je častno diplomo z lepim nagovorom. Starček se je ginjen zahvalil ter obljubil, da hoče tudi še v prihodnje delovati v prospah občine.

(Iz Škofje Loke) se nam poroča: Dne 7. marc. je imelo novo „Slovensko bralno društvo“ svoj prvi osnovni zbor, katerega se je udeležilo okoli trideset udov. V odbor so bili izvoljeni gg.: A n d r e j J a m n i k, predsednik; A v g. S u š n i k, podpredsednik; F r. S u š n i k, tajnik; J a n. D e b e l a k, blagajnik; I v a n Š u b i c, odbornik; B e r n a r d P i r n a t in A n d. L e s k o v i c, odb. namestnika. Bralno sobo ima novo društvo v prostorih gosp. F r. S u š n i k a na Spodnjem trgu. Vstopnina je 50 kr., plačilo na mesec 25 kr. Udov je dosedaj k društvu pristopilo že 50, gotovo lep začetek, ki priča, da se bodo okrog novega društva polagoma zbrali vsi neodvisni in zavedni loški meščani in domoljubi iz okolice. — Novemu slovenskemu bralnemu društvu v Škofji Loki želimo prav krepkega razvoja, udom njegovim pa raznovrstnega, poštenega berila.

(Iz Cirknice) se nam poroča: Na Rakeku pri Cirknici bodo odslej vsako leto štirje sejmi za živino in kramarsko blago. Sejmi bodo 30. januarja, 2. aprila, 30. junija in 16. septembra. Prvi sejm, ki je bil v soboto 30. januarja, se je prav dobro obnesel. Živine so prignali blizo 1100 glav. Bilo je žalibože premalo tujih kupcev, ker ni bil sejm zadostno razglašen. Tudi kramarjev z raznovrstnim blagom je bilo precej. Ljudstva se je pa kar trilo. Gostilničarji so mnogo skupili. Pričakovati je, da postanejo sejmi na Rakeku jako imenitni in mnogoštevilno obiskovani. — Od novega leta je prejenjala na Rakeku delati parna pila (žaga), nekdaž lastnina lesnega trgovca Franca Lavriča, sedaj pa v posesti bratov Feltrinelli. Previsoki davki in priklade so menda vzrok temu.

(Neizplačani dobitki.) Od ljubljanskih srečk, ki so bile izžrebane dne 1. julija 1891, je še neizplačanih 220. Mej temi sta št. 25.456 z dobitkom 25.000 gld. in št. 36.052 z dobitkom 15.000 gld. Dalje je št. 45.330 z dobitkom 1500 gld., št. 13.080, 14.179, 21.366 in 25.644 z dobitki po 600 gld., št. 33.742 z dobitkom 500 gld. in 212 dobitkov po 30 gld.

(Iz Klevelanda) v Ameriki nam piše rojak: „Tukajšnji Kočevci so vsled prošnje č. g. župnika na Topli Rebrli nabrali za popravo tamošnje župne cerkve 187 gld.“

ter ga takoj odposlali. — Tukaj so delavci že jeden drugemu na poti, industrija nekako zastaja in mnogi naši rojaki so grozni reveži v duševnem in telesnem oziru. Mnogi so oženjeni, toda otroci rastejo brez vsacega pouka v veri. Svarite torej ljudi, naj ne hodijo v Ameriko, ker na tisoče jih je, ki se hudo kesajo, da so zapustili svojo domovino. Naj bi tudi oblastva strogo ovirala izseljevanja v Ameriko. Tudi jaz se v kratkem vrnem, če mi Bog zdravje dá.

(Vesteneck zaprt.) Bivši okrajni glavar litijski dr. Julij Fränzl vitez Vesteneck je v Solnogradu zaprt. Iz Litiije odšel je mož za glavarja na nemški Štajer v Deutsch-Landsberg, kjer je moral zaradi svojega velikonemškega mišljenja in javnega delovanja na tej podlagi v pokoj. V denarnih zadregah živeč, poiskal si je postranski zaslužek. Dobil ga je v Solnogradu pri novoustanovljeni blagajnici za nezgode kot tajnik, kjer je kmalu dobil ravnateljstvo v roke. Kot ravnatelju izročevali so mu razne velike tovarne zavarovalne prispevke za svoje delavce, katerih pa ravnatelj ni izročil blagajnici, temveč jih je za-se porabil. Tovarna za celulozo v Halleinu izročila mu je pred nekim časom 1350 gld. v ta namen, katere je Vesteneck zopet za-se porabil. Blagajniku se je čudno zdelo, da omenjena tovarna doneska še ni plačala in poizvedbe o tem so spravile na dan, da je bila svota Vestenecku samemu že zdavnej vročena. Ostavili so ga takoj in objavili deželnemu sodišču, katero ga je 16. m. m. zvečer prijelo in zaprlo. Litiijcem bo Vesteneck pač še posebno dobro v spominu. On je z.t. bivšega deželnega predsednika kranjskega pozneje ministra Conrada pl. Eybesfelda.

(Kako drag je 366. dan prestopnega leta.) Na Nemškem bode letos zaradi jednega dneva več v prestopnem letu porabili za oskrbovanje vojakov 450.000 gld. več, kakor v navadnem letu, in sicer porabijo pri vojaštvu 300.000 in pri mornarstvu 150.000. — Torej armada velja na Nemškem vsak dan skoro pol milijona; vsakdo lahko zračuna, kako velikauska svota se porabi v ta namen za celo leto. Ni čuda, da so davki tako neznosni.

(Varujte se agentov.) Iz Ilirske Bistrice se nam piše: Neki agent je bil pred sedmimi tedni nabral 600 ljudi iz našega okraja in s Primorskega. Tudi iz Trnovske fare mu je šlo na limanice par sto mladeničev in mladih gozdarjev, katere je peljal čez mejo našega cesarstva daleč tje v Rumunijo, da bodo delali pri vravnavi Donave in prekopavanju nekega hriba. Revežem se je strašno hudo godilo. Mraz, težko delo, večidel v vodi, slabo plačilo, razne bolezni in druge nadloge so jih teple. Od doma so jim morali poslati potnino za vrnitev v domovino. Nekaj jih je takoj umrlo ali ponesrečilo. Mnogi ne morejo domov. Nekateri so se vrnili izstradani, premrzli, raztrgani, ter obžalujejo, da so verjeli lažnjivim obljubam. Oj, da bi pač ljudje rajši doma delali in bolj varčno živeli, ne bi jim bilo treba po svetu se klatiti ter tako neizmerno nesrečo sebi in družini pripravljati.

(StekeI pes.) Z Radovice se nam piše: Steklega psa, ki je nedavno ogrizel nekoliko otrok, so ustrelili v Drašičih. Med ogrizenimi je je tudi desetletna šolarica Marija Stankovič s Krašnega Vrha. Oče te deklice je bil danes dné

20. febr. v Metliko pozvan. Tu se mu je reklo, da bodo njegovega otroka in še druge tri, tudi ogrizene, na Dunaj poslali; tam jih bodo zdravili po Pasteurjevem navodu. Pasjo zaprtijo imamo tri mesece.

(Življenje rešil.) Iz Medvod se nam poroča: Bilo je dné 19. febr., ko sta pri tovarni v Goričansh Ed. Kopač in Jakob Koder popravljala neko vrv na tovarniškem mostu. Kodru na vrhu stopnic izpodleti, da pade v vodo, nad 4 metre globoko. Kopač mu hiti na pomoč, zgrabi železen drog in kacih 200 korakov nižje v strugi skoči v vodo ter Kodra potegne na breg. Bil je zadnji čas, ker Koder je bil že v nezavesti.

(Obesil) se je nedavno pekovski pomočnik Jurij Potočnik pri svojem mojstru „na luži“ v Gradišči pod streho. Povod samomoru je ta-le: Potočnik se ni prijavil k dopolnilnemu zadnjemu vojaškemu naboru, obsojen je bil torej na denarno globo ali pa na pet dnij zapora. „Ni plačal, ni sedel ne bom, ampak eno bom naredil!“ bile so njegove zadnje besede. Nesrečnik je bil star 24 let, rojen v kranjski okolici. — Žalostno!

(Nesreča.) Dné 26. t. m. je 16letni Ignac Kolar v Idriji nakladal gramoz, kar se sesuje nanj izpodkopan kup, da mrtev obieži.

(Samomor.) Dné 25. t. m. so našli pod streho obešeno 47 let staro, večkrat slaboumno Marijo Kokalj iz Vel. Vasi v kamniškem okraju.

(Kozarec žganja 96 gld.) Pravijo, da je bilo na Dolenjskem v trgu B. Nekega čmerikavega dne meseca januarija t. l. stopi v loterijsko sobo ongavi Janez, hotoč jedenkrat poskusiti srečo v loteriji ter zastaviti na tri številke ves okrogli drobiž; imel je v žepu ravno dvajset kebrov. Pa skušnjavec grdi nikdar ne miruje. Tako je tudi našemu Janezu v zadnjem trenutku v sicer pametni glavi vzbudil neumno misel, da bi zvrnil za dva kebra dišečega žganjčka, ki tako prijetno praska po grlu. Janez dobrega srca, kakor vedno, poslušá notranji zapeljivi glas in res naroči pri sosedni mizi kozarček „grenkega“ za dva kebra ter ga zvrne na dobro srečo pri stavi. Nato potegne iz vrečice tri številke ter stavi nanje še ostalih 18 rujavih kebrov. In glejte spaka! Ko pride Janez prihodnjo nedeljo vprašat, ali je kaj zadel, povedó mu, da so prišle „vèn“ vse tri njegove. Terna! — ta beseda zadene Janeza, kakor strela z jasnega, in še danes se kesa, da je dal za žganje dva kebra in tako pri terni manj potegnil — 96 gld. Janez je nekda obljubil, da nikdar več ne pokusi paljenke.

(Časniki iz bukovega lesa.) Časnik „Philadelphia Record“ pripoveduje, da se izdeluje v filadelfiški tovarni papir iz bukovega lesa. In sicer ni treba več, kakor 22 ur, da se les bukovega debla premeni v — časnik. Za žganje debla računa se tri ure, les se premeni in zmelje v papir nato kašo v 12 urah, iz te kaše napravi se papir v petih urah. Papir se spravi v tiskarno v eni uri 20 minut, zmoči in vravna se v 30 minutah, odtisne se v 10 minutah. Torej se napravi iz bukovega debla ameriškanski časnik v — 22 urah. — To je, kakor po telegrafu!

(Zaradi brk sam sebe ustrelil) je v Velikem Varadinu na Ogerskem kočijaž Aleksander Pastor. Bil je namreč

do zadnjega časa kočijaž pri velikovaradinskem škofu in nosil je vedno obleko v krasni ogerski noši. Pred vsem se je pa ponašal s svojimi gostimi, dolgimi brkami, ki jih je nosil pod nosom. Ko je pa minuli mesec to službo zapustil ter vstopil pri nekem baronu kot kočijaž, naročil mu je novi gospodar, da morajo pri njem nositi vsi posli — gladko obrit obraz. Kočijaž je to storil, a stožilo se mu je tako po brkah, da mu ni bilo več živeti in zato se je nedavno ustrelil z revolverjem. — Kdo vé, če je na drugem svetu dobil svoje brke. Nemara da se mu bodo tudi tam zasmodile.

(Vincencijeva družba) praznuje prihodnjo nedeljo, dné 6. t. m., svoj društveni praznik s službo božjo in skupnim sv. obhajilom ob 7. uri zjutraj v Marijanišču. Popoldne ob polu 7. uri bođe občni zbor v sobani „Kattoliške družbe.“

(Dolenjska železnica.) V kratkem se oddadó stavbe za progo Ljubljana-Kočevje; na progi Grosuplje- Novo mesto se vsled neugodnega vremena še ni mogel vršiti politični obhod, kar pa se kmalu zgodi. Najpozneje meseca maja se prične grajenje, ker obe progi morata biti gotovi do 16. januarija l. 1894. Pri tem delu bođe dobilo na tisoče delavcev zaslužka in reči smemo, da se bođe v deželi izvelo nekaj milijonov. Naj torej naši ljudje porabijo to priliko, da ne bodo zopet tujei z juhe posneli einkov, domačinom pa pustili kropa. V tem oziru naj storé svojo dolžnost tudi podjetniki.

(Sleparija.) Iz Polhovega Gradca se nam poroča, da sta nedavno dva sleparja prišla k nekemu kmetu v naših hribih, hoteč od njega žganje kupiti. Ker jima pa omenjeni kmet ni hotel žganja prodati, rekla sta mu, da sta iz Ljubljane poslana uradnika. Na to sta mu vso hišo preiskala, žganje zapečatila ter mu 3 gl. kazni napovedala. Kmet misleč, da sta v resnici uradnika deželnega zakupa, jima je takoj izplačal zahtevano svoto. — Pač žalostno, da se naši ljudje dadó tako lahko oslepariti od vsacega potepuha. Zločincema so naši orožniki že na sledu. Potreba je, da bi ostro kaznovali take sleparije.

(Kravo vlak povozil.) Minoli petek je bil semenj v Divači. Ko Pivčani zvečer ženó živino nazaj čez Gaberk, nastane huda burja, da je živina bila vsa zdvijana. Jedna krava zaide na železnični tir, mej tem pripiha poštni vlak od St. Petra, raztrga kravo ter nekaj ostankov privleče še v Divačo.

(Iz-pred porotnega sodišča.) V ponedeljek so se pred tukajšnjim deželnim sodiščem pričele porotne obravnave. Prvi je sedel na zatožni klopi Janez Dolinar iz tržiškega okraja. Strastno je bil udan pijači in v pijanosti navadno pretepal svojo marljivo ženo. Dné 19. oktobra je zahteval od žene nekaj soldov za žganje. Ker mu žena noče dati, zgrabi matiko in jo tako silno udari po glavi, da je čez nekaj tednov umrla. Zatoženec je bil obsojen na osem let težke ječe, vsak mesec poostrene s postom, dné 19. oktobra vsakega leta pa še s temnico in trdim ležiščem. — Včeraj je bil 16letni Janez Prestor iz kranjskega okraja zaradi težke telesne poškodbe in tatvine obsojen na sedem mesecev težke ječe, Josip Bizjak zaradi tatvine pa na 2½ leta.

(Bogat in reven jud.) Siromak jud pride k bogatemu judovskemu bankirju, ter mu prav živo popisuje, kako je nesrečen, ter v velikih potrebah, kako stradajo njegovi nedolžni otročiči in da ga bođe gospodar vrget iz stanovanja na cesto, ako ne plača stanarine. Vse to je siromak tako živo opisoval, da se je stari debeli bogatin jokal od sočutja. Z eno roko si je brisal solze, z drugo pa pozvonil ter pokliče služabnika, rekoč: Vrzi mi tega človeka skom vrata, sicer mi še počí srce od — sočutja!.

(Nečimernost ni vselej koristna.) Hud dež. V tramvaju vozu vse polno ljudij. Ko se voz ustavi, nikdo ne izstopi, a vstopiti hočejo tri gizdavo oblečene gospodičine. Neki gospod vstane s svojega sedeža ter reče: Prosim tukaj je prostor za eno in sicer za — najstarejšo! — Vse mirno. Nobena gospodičina se ne gane; prijazni gospod se vsede, voz zdrdra, gospodičine pa moči dež, ker hoče ena biti mlajša nego druga! — Za tako perilo treba res velike deževnice.

(Iz zakonskega življenja.) A: Veste, ako se mi dva z ženo sporečeva, ne sme tega nikdo slišati: Celó otroka pošljeva takrat vselej na cesto. — B: Aha! Sedaj še le vem, zakaj so vaši otroci zmeraj na cesti!

(Gozdni tat.) Nekje na Notranjskem je gospodar pripovedoval, da je dobil čiča v gozdu, ki mu je drva kradel. Vprašali so gospodarja: „Kaj pa ste z njim naredili?“ — „Ej“, pravi, „nič hudega, moja drva je moral odložiti, jaz pa sem mu nekaj leskovih naložil.“

(Berač in njegov dobrotnik.) Po ulicah na Dunaju je vse polno ljudij, v neki ulici je posebno velika gnječa. Nekega revno oblečenega moža so morali ljudje v gnječi pritisniti, kar nenadoma omahne in pade na tla. — Kaj se je zgodilo?“ — „Nesreča! — Nekega moža so pobedili!“ — Taki vskliki so se slišali od raznih stranij. Nekateri so vzdigovali moža, drugi so ga močili, da bi se zopet zavedel. Nihče pa ni vedel, kaj da je ponesrečenec. V tem pride neki lepo oblečeni gospod; tudi ta se ustavi, ter začne preiskovati ponesrečenca. Okoli stoječi so dejali: „To je zdravnik.“ — „Revež je od lakote opešal,“ pravi navedeni gospod zdravnik. — Urno izroči enemu izmed gledalcev denar, rekoč, da naj hiti vina iskat, sicer da utegne revež gládú umreti. — „Toda kaj pomaga požirek vina danes, ako revež jutri zopet nič nima,“ pravi omenjeni gospod, vzame klobuk raz glavo, vrže sam goldinar vanj ter reče okoli stoječim: „Znana so radodarna blaga srca Dunajčanov, ki v sili revežu rada pomagajo. Sila je tukaj, kakor vidite velika, radodarno torej pomagajte, kolikor vsak premore.“ — Ne dolgo in nabral je blizo petdeset goldinarjev. Med tem se je ponesrečenec zavedel in njemu je izročil ta gospod denar. — Množice se razideje. Lepo oblečeni mož pa pelje ponesrečenca, ki je med tem časom že popolno okreval, v bližnjo gostilno in tam si oba lepo denar razdelita. Bila sta sleparja in dogovorjena ter sta si po tem nenavadnem potu tisti dan prisleparila lepe denarje — To spričuje o zlatih a tudi o grdih srcih Dunajčanov.

(Toliko časa jo je iskal, da jo je staknil.) Dunajski pesnik Ignacij Castelli je bil šaljiv mož; njegovi dostipi pa se bili čestokrat predebili. Marsikatero sitnost si je

nakopal ž njimi po raznih družbah. Da so ga tu ali tam vrgli iz družbe pod kap ter ga pošteno namlatili, to zanj ni bilo nič novega, a ga tudi ni zmodrilo, da bi bil v prihodnje drugače delal. — Na svojem popotovanju pride ta pesnik v neko gorsko vasico, kjer je tudi prenočeval. Tedaj pa je bila še navada, da so se tudi svetni gospodje brili na gladko. Zato tudi Castelli drugi dan poišče brivca v vasi. Ta mojster-brivec je bil ob enem ponočni čuvaj, občinski pisar in, ker je znal dobro trobiti, bil je vrh tega tudi vaški pastir. Ni čuda, da pesnik s tolikimi posli obloženega brivca ni dobil doma. Toda mojster je imel doma ženo, staro in čmerikavo baburo, ki ga je doma namestovala in je tudi obrila, ako je kdo v tem času prišel v hišo. — Tudi tega tujca se žena ne ustraši. Reče mu, naj sede na stol; ona pa vzame že precej umazan predpasnik ter ga ovije pesniku okoli vrata. Na to ga začne z velikim čopičem mazati z milom po obrazu. Bistro oko umetnice-brivke pa je med tem poslom zapazilo, da imajo nagrbančena lica tujega gospoda globoke vdore v sredi na obeh straneh. Zato vzame raz okno jabolko, razjasni ves položaj pesniku ter mu izroči jabolko, naj je vtakne v usta, da mu bode lice gladko, ko bode brila po njem. Za tem se je pričelo delo. Tako gladko gorski brivki seveda ni šlo, kakor brivcem po mestu, a šlo je vendar le. Ni se dosti zmenila, da se je tu pa tam prikazala kri, tudi je ni motilo, da je tujec večkrat vzdihnil pod njenim nožem. Ko je bil obrit na jedni strani, preložiti je moral jabolko na drugo stran, da je zravnal udor na lice. Ko je žena dovršila svoj posel ter šla v stran brisat svojo britev, zagrozil ji je pesnik natihoma rekoč: „Le čakaj, stara coprnica, do sedaj si bila ti na vrsti, sedaj pridem pa jaz. Maščevati se moram nad teboj.“ V naglici zgrize in poje jabolko, katero mu je brivka dala za travnavo njegovih razoranih lic. Ponosen, da je ženi nagodel, plača svoj dolg in moško odide iz sobe. „Kam greste, gospod?“ zavpije umetnica za njim, „kam ste pa moje jabolko dali?“ „Ej, draga ženica, tega že ne bote več videli, ker sem ga pojedel, he, he.“ „Nisem vedela, da ste gospodje iz mesta tako snedeni! Že trinajst kmetov sem ž njegovo pomočjo obrila, pa nobeden mi ga ni pojedel.“ Tedaj pa se je sicer vedno veselemu pesniku zmračilo čelo, jabolko se mu je pristudilo, a bilo je prepozno, ker jabolka ni bilo moči priklicati nazaj. Nekaj dnij, so pravili, da pesniku ni dišala nobena jed. — Koliko vendar zaleže drobno jabolko!

(Tržna cena v Mariboru) Pšenica 7 gld. 50 kr. do 7 gld. 80 kr., rž 6 gld. 50 kr. do 6 gld. 90 kr., ječmen 4 gld. 50 kr., oves 3 gld. 10 kr., koruza 5 gld. 15 kr., proso 4 gld. 80 kr., hajdina 5 gld. 30 kr., vse po hektolitru; puran 1 gld. 50 kr. do 2 gld. 50 kr., goska 1 gld. 40 kr. do 2 gld., kopun 1 gld. 50 do 2 gld. 50 kr., kure 60 kr. do 1 gld. 25 kr., kilo kiselega zelja 8 do 10 kr. in kisele repe tudi 8 do 10 kr.

(Pšenica velja za 100 kilo) po mestih: Celje 9 gld. 85 gld., Ormož 10 gld., Gradec 10 gld. 95 kr., Celovec 11 gld. 12 kr., Linc 10 gld. 90 kr., Dunaj 11 gld. 60 kr., Praga 12 gld. 80 kr., Budapešt 11 gld. 10 kr.

(Hmelj) v Zatežu na Češkem velja za 50 kilo: blago Zateško mestno 105—115 gld., ono z dežele 95—105 gld., Ošavsko pa 70—80 gld.

P. n. prijateljem in naročnikom „DOMOLJUBA“

Tudi v novem letu se je zdatno pomnožilo število „Domoljubovih“ naročnikov. Oglajajo se vedno še novi, a prosimo jih, naj nam ne zamerijo, da jim dosedanjih letošnjih številke ne moremo doposlati, ker so nam pošle. — Današnje številke pa smo toliko natisnili, da z njo tudi lahko postrežemo vsem novim naročnikom.

Prav iskreno zahvalimo se vsem prijateljem, ki se tako vspešno trudijo za razširjanje „Domoljuba“. — Posebno hvalo smo dolžni onim, kateri list prejema pod skupnim zavitkom za več naročnikov. S tem je nam delo zelo polajšano; naročnikom pa je vse eno ali gređo po list na pošto ali pa k poverjeniku. — Prosimo pa blage naročnike, naj potrpe blagohotno, ako jim vselej ne postrežemo tako, kakor bi radi. — Ako keđo ni dobil „Domoljuba“, piše naj pod naslovom: Opravništvo „Domoljuba“ v Ljubljani, da zadnje številke Domoljuba ni prejel; taka odprta pisma so brez stroškov, ker ni treba na pisma nobene marke.

Bog živi in blagoslavlja stotero vse „Domoljubove“ naročnike, podpornike in razširjatelje, ter podpiraj skupno naše delo posvečeno Bogu v čast, Slovincem pa v prosep!

➡ Prihodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 17. marcija zvečer.

Loterijske srečke.

Dunaj	27. februarja:	9,	24,	35,	58,	42.
Gradec	27. februarja:	40,	46,	79,	88,	38.
Linc	20. februarja:	21,	15,	33,	47,	51.
Trst	20. februarja:	34,	15,	72,	53,	17.

Tržne cene v Ljubljani

dne 2. marca.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica bktl.	8	70	Špeh povojen, kgr.	—	62
Rež,	6	80	Surovo maslo,	—	68
Ječmen,	4	40	Jajce, jedno	—	2
Oves,	3	9	Mleko, liter	—	8
Ajda,	6	46	Goveje meso, kgr.	—	62
Proso,	5	15	Telečje	—	58
Koruza,	5	10	Svinjsko	—	48
Krompir,	2	50	Kostrunovo	—	42
Leča,	12	—	Pišanee	—	60
Grab,	11	—	Golob	—	22
Pišol,	9	—	Seno, 100 kgr.	—	1 87
Maslo, kgr.	—	85	Siama,	—	2 14
Mast,	—	64	Drva trda, 4 mtr.	—	7
Špeh svež,	—	50	„ mehka, „	—	5

Tinktura za želodec,

katero prireja **GABRIEL PICCOLI,**
lekarnik „pri an-
geli“ v Ljub-
ljani, Dunajska
oseta, je vročko,
lahko učinki, de-
lovanje prebav-
nih organov
urejaljode
sredstvo.
Krepča
zelo dobro, ter po-
spešuje telesno odprto.

— Tazje-
soba je izdelovatelj v zalogah po 12 in
več steklenic. Zalogeček z 12 stekl. vreja
pila 1-36, z 10 steklenic, 5 Kz. leže, vreja
pila 6-26. Poštno plača naročnik
1 steklenica vreja 10 kr. (1909/10)

18 21-2

Največji izbor.

Skrbno
izdelovanje

Preobleke Popravila.

Najnižje cene.

L. Mikusch,
tovarna dežnikov,
Ljubljana, Meštri trg 15.

Kalan:

POVESTI,

slovenskemu ljudstvu v pouk in zabavo.

II. zvezek

Izšel je tiskar ter se dobiva v „Katal
Sukvarni“ in Tiskarni Komad po 20 kr.
po pošti 23 kr.

Prvega zvezka je še nekaj iz-
vodov v zalogi.

Primerno darilce.

Najmanje pet minut mora se kuhati

najnovejšo okusno ljudskoličivljensko sredstvo

Kathrein - ova Kneipp - sladna - kava

ki ima okus in vonj pristne bobove kave.

Patent naznanil je izdelovatelj v vseh državah. v nekaterih pa le pridobil
— Kathreina sladna kava naj se nikar ne zamenja z igranim pešme
nom, praženim slad in ali drugim izvorom podobnega imena.
Dobiva se v vseh prodajalnicah specializiranih in kolonijalnega blaga.

31 l

Navod za uporabo:

Naše sladne kave imelje naj se polovica toliko, kolikor se je prej bob-
bove kave, ter naj se kuha najmanj pet minut, potem naj se pa pridene ravno
toliko bobove kave. Oboje vkupe vré naj še nekoliko minut, potem odstavi in prelije
skoz čistilni luktječek ali precejvalce. — Za bolešne in slabotne osebe in stroke
naj se bobova kava opusti, uporabi pa naj se toliko več naše Kneipp-ove sladne
kave. — Primesi dikorijske, smokvine kave ali česa drugega ni potreba, ker ima
naša kava itak temnorjavno barvo in bi katerasibodi primes okus in vonj le pokrnila.

Razumnim možem

v starosti od 35 do 40 let, ne-
odmenjen in krepkim, popol-
noma večim nemškega in slo-
venskega jezika v besedi in pi-
savi, s neomadelevanim dose-
danjem življenjem in v popolnoma
urejenih finančnih razmerah, po-
naja se priložnost pri primerai
porabi povesti in izvrstnem vedenju
zagotoviti si gotovo in trajno
ekzistenco s tem, da prevzamejo
mesto **potovalca**, odruženo s
piščo in posttrankami dohodki,
kateri službi se pa imajo iz-
ključno in odlično posvetiti. —
Ogle se naj, se pa le take osebe,
ki ustrezajo vsem stavljenim
pogojem, in imajo veselje za **po-
klic potovalca** in resno
voljo zadovoljiti njim stavljenim
nalogam: **jednakočasno**
prilagodijo in odlično vstru-
nostjo pri sicer neopredeljenem ve-
denju. — Ko bi pristoil močilo
ne mogel pogovarjati se za mesto
potovalca, s bi bil v stani
pri svojem poklicu radi **po-
stranskega saskuška** delo-
vali, ima tudi priložnost pridobi-
ti si **znaten** tak posttranski
zaslužek, ki se **vedno** večja in
mnogo let traja. — Lastnoročno
nemški ali slovenski pisane proš-
nje, katerim je treba pridobiti **pre-
pise sprideval** in referenca,
naj se pošljejo pod „201191“ v
Gradeo poste restante. J-J

J. PSERHOFER

lekarnar na Dunaju, L. Singerstrasse 15.

Pri zlatem dri.
jabolku.

Pri zlatem dri.
jabolku.

Kri čistilne kroglice, poprej **universalne kroglice** imenovane, so staroznano
zdravilno sredstvo. — Že mnogo desetletij so te kroglice splošno razširjene, mnogi zdravniki jih
zapisujejo, in malo je rodbin, v kateri ni male zaloge tega izvrstnega domačega zdravila. — Teh
kroglic vreja 1 škatičica s 15 kroglicami 21 kr., 1 zavoj s 6 škatičicami 1 gld. 5 kr., pri ne-
frankovane pošiljavi po povzetju 1 gld. 10 kr. — Če se naprej pošlje denar, vreja s poštnine
prosto pošiljati 1 zavoj kroglic 1 gld. 25 kr., 2 zavoja 2 gld. 30 kr., 3 zavoji 3 gld. 35 kr.,
4 zavoji 4 gld. 40 kr., 5 zavojev 5 gld. 50 kr., 10 zavojev 9 gld. 20 kr. (Menj nego jeden zavoj
se ne odpošlje. — Prosi se, da se zahtevajo izročeno (10-7)

J. Pserhoferja kri čistilne kroglice

in gleda na to, da ima vsaka škatičica na pokrovu navodilo za rabo stoječi imenski pečat
J. Pserhofer in sicer v rudeči barvi.

Balm za ozebljine J. Pserhoferja, 1 lonček
40 kr., s frankovano pošiljavo 65 kr.

Trpotčev sok, proti kataru, hripavosti, krče-
vitemu kašlju itd. 1 stekl. 30 kr.

Ameriška maša za protin, 1 gl. 20 kr.

Prašek proti potenju nog, škatičica 30 kr.,
s frankovano pošiljavo 75 kr.

Balm za gušo, 1 šakon 40 kr., s franko-
vano pošiljavo 65 kr.

Zdravilna esenca (Praške kapljice), proti
sprjevanju žolcem, slabij prebavljivosti itd.
1 stekl. 22 kr.

Angleški čudezni balm, 1 stekl. 50 kr

Fijakarski prašek, proti kašlju itd. 1 škatič.
35 kr., s frankovano pošiljavo 60 kr.

Tannochinin - pomada, J. Pserhoferja, naj-
boljše sredstvo za pospeševanje rasti lisa. 1 šk.
2 gld.

Univerzalni obliž, prof. Steudela, sredstvo
proti ranam, otekinam itd. 1 lonček 50 kr., s
frankovano pošiljavo 75 kr.

Univerzalna čistilna sol A. W. Bullricha,
domače zdravilo proti posledicam slabega pre-
bavljenja. 1 pak. 1 gld.

Razen tukaj omenjenih izdelkov ima še vse v avstrijskih časopisih naznanjene tu- in ino-
zemске farmaceutične specialitete in se vsi predmeti, ki bi jih ne bilo v zalogi, na zahtevanje
točno in po ceni preskrbe.

Pošiljave po pošti svrše se hitro proti predpošiljavi zneska, večje pa tudi proti povzetju.
Če se denar naprej pošlje (najbolje po poštni nakaznici), je poštnina
dosti nižja nego pri pošiljavih s povzetjem.

Proč z navadno kavo, kupujte
Kneippovo sladno kavo,

ki jo izdeljuje za Avstro-Ogersko po naročilu g. župnika
Seb. Kneippa edino le tovarna

bratov Ölz v Bregencu

na Bodenskem jezeru.

Velečast. gosp. župnik **Kneipp** se je odločno izrekel zoper bobovo kavo, kakor jo zdaj v prodajalnicah kupujemo in uživamo. Tista je sad strupenega drevesa, ne daje telesu nobene moči, razburja le živce, ker je strupena, ter izvaja še druge jedi na pol prebavljene iz želodca. Kneippova kava pa ima **veliko redilno moč**, pomiri živce, in je **dosti boljše kup.** Komur bi se ta kava ne zdela dovolj okusna, naj jej primeša nekoliko

OCHRANNA-ZNÁMKA.

Ölzove kave,

in ne bo skoraj poznal razločka od navadne kave. Pil bo pa potem redilno, zdravo in ceno kavo.

Kako se ta kava kuha, to se bere že v naših zavojih. Kdor kupuje, naj pazi, da dobi pravo blago, ki ga pozna na tem: zavoji so štirvoglati in rudeči, **bratov Ölz**, varnostna marka, ponvica, podoba in podpis župnika Kneippa. Ölzoava kava nosi ime in ponvo.

Dobi se v vseh boljših prodajalnicah za prekomorsko blago. — V Ljubljani pri: Jegliču & Leskovicu, F. S. Rojniku in M. Wagnerjevi vdovi. — Lahko se pa tudi pri nas naroči, in jo pošljamo v zavojih po 4 $\frac{1}{2}$ kil franko s pošto.

Bratje Ölz,

tovarna za Kneippovo sladno kavo

131

v Bregencu.

(20-9)

Krojaški pomočnik

se takoj sprejme. Ponudbe pod naslovom: **Fr. Lenarčič** v Novinah pri Rakekn. 2-2

krube mliti

5 minut vařiti

Kathreiner'ovi tovarny na sladovno kavo

Berlin-Mnichov-Videň

Dravla

pořitek

Uspora

Kathreiner'ova

Kneipp'ova Sladová kava.

Jediná sladová kava s chuti a vůni pravé zrnkové kavy.

Nejlepší přísada ku kávě

Čestovně, pouze v původních balíčcích s nejlepší ochrannou známkou

K dostání ve všech obchodních, koloniálních a drogami.

Kmetovalcem, kateri se hočejo poučiti o marsičem, kar koristi njihovemu uspehu: emu gospodarstvu, priporočamo knjižico

Kmetom v pomoč.

Narodno-gospodarska razprava.

Spisal **Iv. Belec**, župnik.

Cena 20 kr., po pošti 23 kr. Dobiva se v „Katoliški Tiskarni“ v Ljubljani.

Vse rabljene **pismene marke**

kupuje vedno **G. Zechmayer, Norenberg (Nürnberg)**. Obrazci zastoj. 20-9

Koverta s firmo vizitnice in trgovske račune priporoča **Katol. tiskarna** v Ljubljani.

Roboi za na glavo, svilnati in volneni, v najrazličnejših bojah, platno, kotonina, **hlačevina, volneno blago** (22) lepo, močno, dvojne širokosti, meter po 50 kr. in više.

Fr. Petrič,

trgovina z manufakturnim in kramarskim

blagom

v Ljubljani, Špitalske ulice 6

priporoča svojo največjo zalogo in najraznovrstnejšo izbero **modnega in kramarskega blaga,** sukna za moške in ženske obleke.

Jos. Cotman,

pleskar, lakirar in napisni slikar, 172 (5)
v Ljubljani, na Bregu št. 6.

se priporoča sl. občinstvu v mestu in na deželi v lično izvršitev vseh v njegovo stroko spadajočih del. posebej se priporoča gg. obrtnikom (rokodelcem) v izvršitev imenskih in raznih napisov. Delo solidno, trajno in cene nizke.

Dosedaj neprekošeno!

W. MAAGER-jevo pristno sčiščeno
Dorševo
salo iz kitovih jeter

1133 od (10-9)

Viljema Maager-ja,
na Dunaji.

Prve medicinske autoritete so preiskale to sredstvo in je priporočajo in zapisujejo zaradi lahke prebavljivosti tudi za otroke, v vseh slučajih, v katerih hoče doseči zdravnik okrepitve vsega organizma, zlasti pri in pluć, povečanje telesne teže, zboljšanje sokov in čiščenje krvi sploh. — Steklenice po 1 gl. dobé se v tovarniški zalogi: na Dunaju III./3, Heumarkt in v vseh lekarnicah avstro-ogerske države.

Nadalje:

Dr. Karola Mikolasch-a španjsko
kinsko vino

za okrepčavanje pri opešanih silah po prestanih boleznih. — Cena steklenici gl. 1.50.

Dr. Karola Mikolasch-a španjsko
kinsko železno vino

za zboljšanje krvi. — Cena steklenici gl. 1.50.

Dr. Karola Mikolasch-a španjsko
pepsin-vino

za pospeševanje prebavljanja. — Cena steklenici gl. 1.50.

Dr. Karola Mikolasch-a španjsko
pepton-vino

za preživljene telesa brez pomoči želodčne delavnosti. — Cena steklenici gl. 1.50.

Dr. Karola Mikolasch-a španjsko
rabarbarsko vino

za pospeševanje delovanja črev. — Cena steklenici gl. 1.50.

Dobé se skoro v vseh lekarnah.

Glavno zalogo in glavno razpošiljalnico
za avstro-ogersko državo ima:

Viljem Maager na Dunaju,
III./3, Heumarkt 3.

Cenilniki
zastonj
in franko.

Največja zaloga
šivalnih strojev

(1410) **JAN. JAX,**
LJUBLJANA,

Najnižje cene.
Ugodni vplačilni obroki po
(1410) dovoljujejo. (30-40)
Zamenjuje stare stroje.
Poprave vrše se točno
trajno in ceno.

5 ŠPITALSKE ULICE 5

Konkurzna masa

R. Miklavca v Ljubljani

prodaja mnogo pod nakupno ceno in po trdno določenih cenah blago za

moške in ženske obleke,

belo blago, barhante, gače, jopice in srajce, svilnate, volnene in platnene robece in nogovlece itd. (3-5)

5 ŠPITALSKE ULICE 5

Podfosfornasto-kisli apneno-železni sirup

prireja lekarničar Julij Herbabny na Dunaji.

Ta že 21 let z največjim uspehom rabljeni, od mnogih zdravnikov najbolj priznani in priporočani prsi sirup raztaplja slez, upokojuje kašelj, pomanjšuje pôt, daje slast do jedi, pospešuje prebavljanje in redilnost, telo jači in krepi. Železo, ki je v sirupu v lahko si pristajajoči obliki je jako koristno za narejanje krvi, raztopljive fosforno-apnene soli, ki so v njem, pa posebno pri slabotnih otrocih pospešujejo narejanje kostij. Cena steklenici Herbabnyjevega apneno-železnega sirupa je 1 gl. 25 kr., po pošti 20 kr. več za zavijanje. (Polovičnih steklenic ni)

Svarilo! Svarimo pred pojavljajo pod enakimi ali podobnimi imeni, a so vendar po svoji sestavi in svojem učinku popolnoma različne od našega originalnega 21 let obstoječega podfosfornasto kislega apneno-železnega sirupa. Zahteva naj

se torej vselej izrečno Herbabny-jev apneno-železni sirup. Pazi naj se tudi na to, da je zraven stoječa oblastveno protokollirana varstvena znamka na vsaki steklenici in prosimo, ne dajte se zapeljati niti z nižjo ceno, niti z družimi pretvezani, da bi kupili kake ponaredbe!

Ostrednja razpošiljalnica za provincije: na Dunaju, lekarna „zur Barmherzigkeit“ JULIJA HERBABNY-ja, Neubau, Kaiserstrasse 75. Prodajajo ga gospodje lekarničarji: v Ljubljani J. Svoboda, Gab. Piccoli, Ubald pl. Trnkóczy, W. Mayr, L. Grečel; dalje ga prodajajo v Celju, J. Kupferschmied, Baumbachovi dediči; na Reki: J. Gmeiner; G. Prodám, A. Schindler, Ant. Mizzam, lekarničar, F. Prodám, M. Mizzam, drog.; v Brezah: A. Ruppert; na Sovodjem (Gmünd): E. Müller; v Celovcu: W. Thurnwald, P. Birnbacher, J. Kommetter, A. Egger; v Novem mestu: A. pl. Sladoviz; v St. Vidu: A. Reichel; na Trbižu: A. Siegl; v Trstu: E. Zanetti, A. Sattina, B. Binasoletto, J. Serravallo, E. v. Leutenburg, P. Prendini, M. Ravasini; v Beljaku: F. Schoiz, dr. E. Krampf; v Crnomlju: J. Blažek; v Velikovecu: J. Jobst; v Wolfsbergu: J. Huth.